

Barcelona

PIATOK 3.1.2025

Vstávať ráno okolo 3 hodiny asi po hodine spánku nie je zábava. Ešte aj počas tej 1 hodiny dobehla Gwen kričiac: „**Sneží! Môžem sa ísť von?**“ Slávi otvoril iba jedno oko a poslal ju späť do postele. O 20 minút už kričal na celý dom: „**Vstávame! Odchádzame na letisko!**“

Gwen bola najrýchlejšia a stihla si spraviť minisnehuliaka. Po 4h sme stáli v rade na check in na letisku Schwechat. Prešli sme bez problémov. Iba po tatovi ani o 5:45 ani chýru ani slychu...už sme mysleli, že ani nestihne prísť. Pribehol takmer ako posledný. Spokojne sme sa usadili v lietadle a hneď, ako lietadlo odlepilo kolesá, začalo za tatom plakať bábätko. Pozreli sme sa s Gwen na seba: „**Tato sa určite zblázni,**“ potichu sa zachichotala Gwen.

Barcelona nás privítal studeným vetrom. Dnes malo byť 15 stupňov, ale za 10 minút čakania na autobusovej zastávke sme pochopili, že sme si mali radšej zobrať zimné bundy.

„**To akože nemáme auto?**“ podráždene sa spýtal Arlan. „**Akože nie,**“ odpovedám s úsmevom. Ale to už nastupujeme na autobus číslo 46. Tato ukáže vodičovi 5 prstov a ten ho nechá 5x pípnúť kreditkou. Ani jeden z nás netuší, kam autobus ide.

„**Musí ísť do Barcelony,**“ utvrdzuje sa tato, kým googli mapu mesta a kontrolujeme si konečnú zastávku, čo svieti na displeji Placa Espanya. Fajn, niekde v centre to bude. Stačí nájsť len informačné centrum. To na mňa kuká hneď za zastávkou a dajú sa v ňom kúpiť denné lístky na verejnú dopravu.

„**Asi bude lepšie prečkať pár hodín v akváriu a zohriať sa,**“ navrhuje Slávi a všetci súhlasíme. Metrom je to kúsok. Konečne sa začíname usmievať a ignorujeme aj zubaté slnko, čo nás zatiaľ veľmi nezhrieva na ceste k nákupnému centru, za ktorým je akvárium schované. Dáme si rýchlo čaj a Gwen nutelovú palacinku, v ktorej si stihne namočiť rukáv bundy.

Vstupenka do akváriu stojí 27 EUR na osobu, ale nemáme na

výber. Za takú cenu by som však očakávala, že tu strávime aspoň pol dňa. Za hodinu sme však hotoví. Nedá sa to porovnať s Zhuhai vodným parkom. Deťom sa najviac páčili tučniaky a mne presklený tunel cez veľké akvárium so žralokmi.

Sklamane ochádzame smerom do Gotickej štvrťi starej časti mesta, ale zastaneme hneď na začiatku, lebo Milla zvýskne: „**Honest Greens! To je jedno z mojich vybraných miest, čo je v pláne!**“ A tak sa pcháme dnu a každý si povinne vyberá niečo super zdravé, zelené. „**Ešte šťastie, že sa k tomu zelenému dá doobjednať aspoň nejaké mäso,**“ konštatuje tato. „**Zoberiem ťa na najlepší cheesecake,**“ sľubuje Milla, kým si usŕkava z macha latte. Tato sa nechá uchlácholiť a vydávame sa ku katedrále. Páčia sa mi úzke uličky, ruch a pohodové rozhovory ľudí, čo sa nikam neponáhľajú. Iba my letíme ako na súdeži. Síce trochu drkocem zubami, no spev miestnych umelcov vytváral pocit tepla.

„Už sme takmer tu, tato. Uvidíš, bude fantastický,“ ladí Milla tata, keď sa vynárame spoza rohu, kde stojí v rade aspoň 50 Azijatov. „Nechcem, taký dobrý určite nie je, aby som tu pol hodinu čakal,“ zamračí sa tato a pokračujeme k ďalšej destinácii Múzeum Paradoxov. Rodinný lístok bol 74€, ale užili sme si kopec zábavy....teda asi ja najviac. Unavené deti ma museli ťahať von. Aj tak sme museli čakať na ubytovanie až do 16:30, tak čo? Treba všetky ilúzie vyskúšať!

Doplnili sme energiu v nejakom fastfoode a pomaly sa vliekli na ulicu Bailen, kde sa nachádzal náš

prenajatý 4izbový byt. Je svetlý a priestranný....iba trochu studený. Španieli asi v zime veľmi nekúria. Na gauči sa tlačíme vo vetrovkách a plánujeme, čo ešte podnikneme. Krcov nechávame prikrytých paplónmi pred TV a ideme sa ešte prejsť na širokú pešiu zónu na bulvári Laietana iba s Millou. Nenešli sme žiadnu poriadnu taliansku pizzu, tak po návrate zachraňujem náladu čínskymi nudlami. Tato medzitým spojzdni kúrenie.

SOBOTA 4.1. 2025

Hádzala som sa celú noc. Bolelo ma hrdlo a ráno som vydávala iba neurčité zvuky. O 10 hodine sa nechcelo nikomu vyliezť z teplej postele. Dnes však malo byť príjemných 17°C, čo bol lákavý prísľub. Deti chceli vidieť obrovský blší trh MERCAT DELS ENCANTS.

Automaticky zrýchlili krok hneď ako sme videli obrovskú budovu, kde sa zospodu dal vidieť odraz stánkov na

streche. 3 poschodia nového, použitého i antického tovaru. Milla zapichla hneď v prvom stánku s koženými bundami. Gwen pri stánku so zbierkou hračiek z kinder vajec a Arlie behal po chvíľke s novou šiltovkou. Na prejdienie stánkov by človek potreboval aj celý deň. Ceny prekvapili: od najnižších, ako v čínskom obchode, až po vysoké, kedy za 4 prstene, nájdené v zájdenej bižutérii, chceli 70€. Mne sa páčili stánky s látkami a vlnou. Vedela by som si vybrať.

Z blšáku sme mali kúsok do Sagrada Familia, ale najprv sa bolo treba najesť. Okolo Sagrady bolo veľké množstvo reštaurácií s premrštenými cenami, ale nebolo na výber, energiu treba doplniť na hľadanie najlepšieho miesta na fotenie pozemského neba Gaudiho. Jeho predstava

tajuplnosti viery, čo má byť na stavbe demonštrovaná, Arlana a Gwen veľmi nezaujala. Stavba bola obrovská. Prišla mi ako zlepenec rôznych štýlov. Milla bola hnaná vidinou návštevy Matcha Crew, kde sme nakoniec prepadli zelenému moku všetci. Spokojne sme pokračovali širokými bulvami, kde sú domy na križovatkách zoseknuté tak, aby sa lepšie otváral výhľad do priestoru, čo dáva uliciam vzdušnosť, až po Víťazný oblúk. Ten je tu tehlovej farby na rozdiel od toho v Paríži. Jeho prekročením sme vstúpili do sveta hudby a zábavy. Pouliční speváci, zabávači, predajcovi, či krmíči zelených papagájov...každý nejako zlepšoval náladu.

„Už si viem predstaviť, že by som sem prišla študovať,“ nenápadne nás informovala Milla. Gwen nás náhlila do Múzea čokolády. Vstupenkou bola malá čokoláda Houdini, zmizla v našich bruchách až kúzelné. Nafetovali sme sa kakaovej vône a postupne dokráčali s ďalšiemu Múzeu Picassa.

Dnes sa za vstupné neplatilo a užili sme si často nepochopeného

maliara. Pri jednom obraze s názvom „Pri posteli chorej ženy“ tato po krátkom študovaní zahlásil:

„A prečo jej ten chlap pchá celú ruku do zadku?“

S výbuchom smiechu sa do mňa zapichlo aspoň 10 párov pobúrených očí. *„Netuším ako to tam vôbec môže vidieť.“*

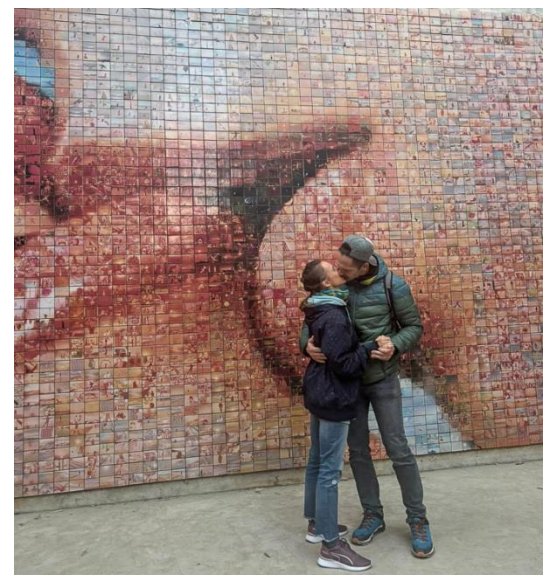
Ved' ten chudák chlap tam kľučí zmorení pri posteli,“ dodám. Arlie mi však spoza chrbta potvrdí:

„Ale vieš čo? Fakt jej dáva ruku do zadku....“

Nemám Picassa neviem ako rada, ale obrovské múzeum sa mi naozaj páči. Ukazuje jeho celoživotnú

cestu a premenu jeho tvorby. Užila som si to.

Tato nás prekvapil matcha koláčikmi, kým sa snažíme dostať sa k múru bozkov, kde sme museli zapózovať priamo vo výslní aj napriek kopcu turistov. Deti sa za nás hanbili a tvárili sa, že nás nepoznajú. Uchodení sme sa dostali do pekne vyhriateho bytíku a sadli rovno k dobrotám. Chytím knižku, čo som tu našla v knižnici je napínavá a ešte mám 2 noci, aby som ju dokončila.

NEDEĽA 5.1. 2025

Znovu krásne ráno. Vonku svieti slnko. Zimy s 15-18 stupňami si viem predstaviť. Dnes ráno Milla navrhla brunch. **„Je už dosť neskoro, tak to budeme mať 2 v 1. Aj raňajky aj obed,“** nadvihuje na tata obočie. Je fakt, že bagety z večera stvrdli a nikto si na nich nechce lámať zuby. Po pár blokoch sme teda vstúpili do kaviarničky a objednali si: kapučíno, amerikano, horúcu čokoládu, croissant a 2 obložené bagety. **„Za 14€ sa to oplatiť. Viem si to predstaviť každé ráno,“** konštatuje tato a s chuťou si odhryzne s tuniakovej bagety. Nezdá sa mi to, museli sa pomýliť. Chcem to predavačkam ísť povedať, ale tato ma posadí naspäť na stoličku.

Dnes nás čaká deň s Gaudím. Najprv si vynoríme na širokom bulvári, kde stojí jeho Casa Botlló a pod ním sa nachádzajú obchody s luxusnými a drahými značkami oblečenia a doplnkov. Dievčatá žiadajú rozchod. Gwen letí do kozmetickej Sephory a Milla do amerického obchodu s oblečením Brandy Melville. Arlan iba prevráti nechápavo oči a ide si sadnúť na lavičku s tatom.

„To sa načakáte, chlapi,“ potichu si

hovorím a neviem, za ktorou a kam utekať skôr. Dievčatá sme z obchodov museli odtrhávať, aby sme sa metrom dostali do Parku Guel – kde sú Gaudího farebné domy. Vystúpiť hore na kopec trvá aspoň 1000 schodov a funíme riadne. Na naše sklamanie nás pri vstupe do parku predavačka informuje, že ak nemáme kúpené lístky, tak sú prvé voľné až na ďalší deň. Sklamanie ideme zapíť do Starbucksu.

Tato to potrebuje preložiť aj cheescakom. Ale nevádi, dostaneme sa ku Case Mila, kde vyhlási, že z Gaudího diel je najkrajšie a že blízko sa nachádza Kimo - reštaurácia s japonskými nadýchanými palacinkami. Mám pocit, že na ne čakáme nekonečne dlho. No, oplatiť sa. 2 nadýchané palacinky s horúcim ovocím a zmrzlinou sú presne to, čo potrebujeme. Každý deň prejdeme okolo 20 000 krokov, tak si takéto kalorické bomby môžeme dovoliť.

Unavení sa šuchceme ulicami do ďalšej destinácie z nášho zoznamu – anglického kníhkupectva. Ani nemám chuť niečo pozerať, teším sa na dokončenie rozčítanej knihy, čo ma čaká na byte.

Arlie s Gwen ostávajú následne na byte, v teple pred TV a my traja sa vraciame do parku za Víťazným oblúkom, kde sa chceme pozrieť do botanických pavilónov. Blíži sa zber citrusov a cestičku lemujú pomarančovníky s takmer zrelými plodmi.

Na druhej strane parku sa zbierajú popri širokej ceste dlhé zástupy ľudí. Niektorí si nesú rebríky, len aby dobre dovideli na prechádzajúcich sprievod 3 kráľov. Nechce sa nám čakať a radšej si znovu sadneme v Honest Greens. Milla má už odškrtnuté všetko zo svojho zoznamu.

Spokojne čaká na svoju dávku zelenej trávy na večeru. Po ceste späť kúpime ešte pár suvenírov: pre Arlanu I love PUSSY. Dúfame, že konečne prestane

stále opakovať toto slovo. Od Milli sa dozvedám, že som MILFS (presný preklad, čo nájdem radšej nedávam, je príliš vulgárny: an attractive older woman especially one who has kids) Je to na tangáčoch, čo si kúpila.

„Tato je DILFS,“ dodá s úsmevom. Pozrieme sa so Slavomírom na seba a cítime....že asi starneme.

Večer dokončujem knižku. Aj tak toho veľa nenaspím. Budíme sa v pondelok o 5:30 a o 14h sme doma. Zvládli sme to, aj s kopcom sandy.

Január sa nesie v duchu učenia. Každý sa snaží si narýchlo opraviť známky. Ak sa samozrejme dá. A všetci sú zdraví. Po dlhej dobe si trochu oddýchnem od behania po doktoroch, zato sa viacej učíme. Mám pocit, že Arlan pochopil, že jeho známky sú jeho výsledkom a nemôže hodiť na nikoho, ak sa mu nedarí. Na Hviezdoslavov Kubín sa naučil dokonca 18 veršov Samka od Chalupku. Polovice síce nerozumel, ale mleeeeeeeeel. Až som sa čudovala. Zároveň strávil celý mesiac výmenou svojho šatníka. Je fakt, že narástol. Už má nejakých 172 cm, takže nohavice a rukávi sú krátke. No, na druhej strane ma prekvapuje, že dokáže behať po obchodoch a hľadať. Ja na to energiu nemám.

Milla sa pustila do prešívania a upgradovania svojho šatníka. Tiež si ponachádzala mnoho inšpirácií a táto nám kúpil nový šijací stroj, lebo ten starý som už nevedela spojzdníť. Svoje kreácie jej zatiaľ na stroji šijem ja, lebo je to väčšinou hrubá riff'ovina, ale očakávam, že ju to aj s Gwen naučím. Po jednom úspešnom dni, kedy mi po ceste domov opisovala, ako super sa cíti, že ma taký dobrý vkus na obliekanie.

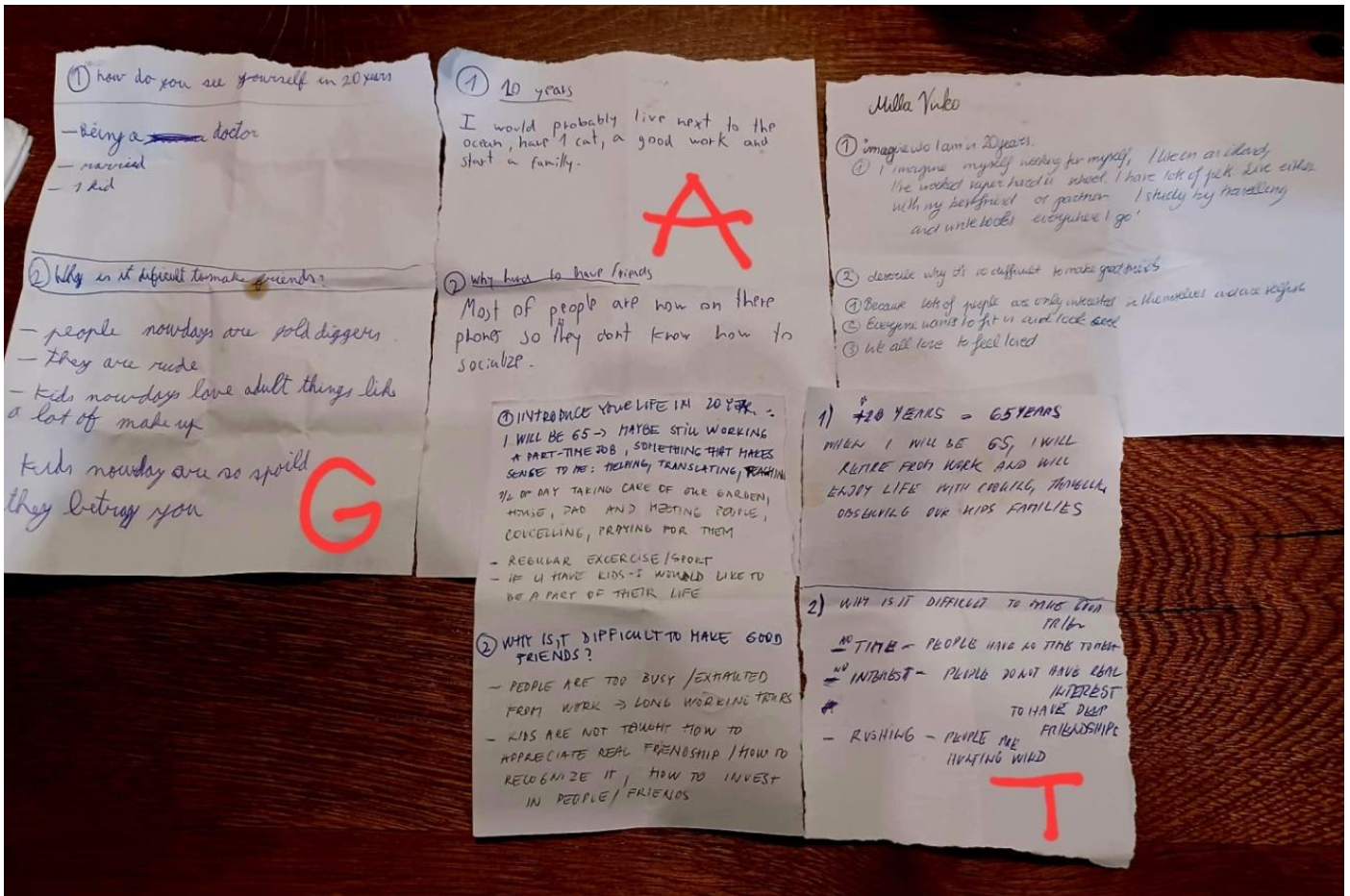
JA: „*Hm. A čo myslíš, odkiaľ ten štýl máš? Čo ťa najviac inšpiruje?*“

Milla: „*No, jasne, že ty. Naučila si ma to všetko.*“

JA (snažím sa zachovať vážnosť): „*Fakt? Ved' si mi stále hovorila, že som ako farebný papagáj, keď mám rada kombinácie farieb.*“

Milla: „*Áno. Ty si staromódny papagáj. Ale ja, ja som moderný cool papagáj.*“ Spokojne to ukončila.

Ani neviem, ktorý januárový večer to bolo, keď sme v reštaurácii sedeli a dostali sme otázku, kde sa vidíme o 20 rokov. Odpovede boli jednoznačne zaujímavé. Gwen bude chirurgička a bude mať 1 dieťa. Hm, zredukovala to z 3. Pamätám si ako vravela, že bude mať veeeeel'a detí a bude mi ich dávať na prázdniny. Aká naozaj bude realitauvidíme.

S blížiacim sa februárom som sa začala tešiť na narodeniny. Tato sľúbil víkend pre nás dvoch. Aj deti akceptovali, že budú samé. Nabalila som si srdiečkové silónky, minisukňu a so zatajeným dychom som čakala, kam ma odvezie. Keď sme skončili na parkovisku hotela Spark, tak som si povedala, že by mi

určite nespraviť zopakovanie 40-tky, kedy ma vo vnútri čakalo 15 dievčat, mojich kamarátok a následne sme mali zorganizovaný wellness víkend. Apredsa som vstúpila 2x do tej istej rieky. Dievčat bolo 11 a hneď aj žartovali. Ešteže som mala so sebou tentokrát spodné prádlo. Program bol taký istý: masáže, sauny, kozmetika, manikúra a po večeri sme mali súťaž v miešaní nápojov. Užili sme si to a trkotaniu nebolo konca kraja. Tato znovu pripravil knihu za posledných 5 rokov. Ani som si nevšimla, kedy ju vyrábala. Bol super tajný agent.

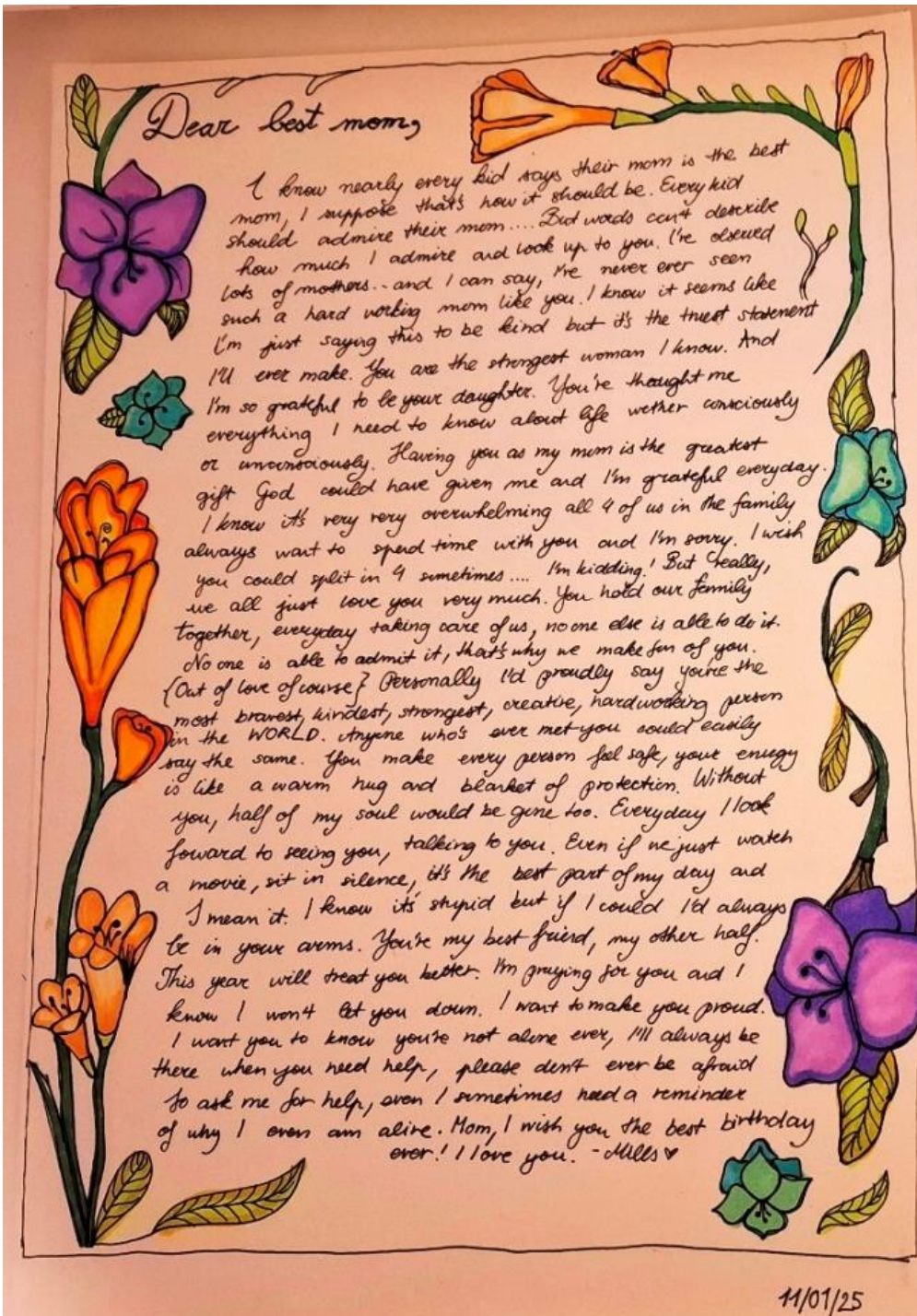

Na druhý deň sa nám ani nechcelo domov. Rozlúčili sme sa a doma ma čakali moje opice s ručne vyrobenými darčekom. Nádherné z lásky. Čakali ma s úsmevom. Aj s tortou, čo sa dorábala.

Makový cheesecake. Večer, keď som si ľahla k Arlimu, tak sa za mňa pomodlil:

„Vďaka ti Bože za mamine narodeniny, keď už má 45 rokov. Nech je ešte zdravá pár rokov, veď vieš, už je celkom stará, ale nevadí.“

A fakt to myslel vážne. Z chuti som sa zasmiala a poďakovala som sa mu. Ešte som nerozmýšľala, ale tam som si uvedomila, že som pre deti asi naozaj stará.

Spomínam si, keď som mala nejakých 12 rokov a moja mama mala pred tridsiatkou. Prišla mi už veľmi stará. Teraz som už ďalej ako moja mama.... síl ubúda. Múdrosti pribúda? Nevieam, niekedy sa tak necítim, aj keď si to želám☺

Arlie si užíva týždeň bez nás na lyžiarskom výlete. Vyzeralo to najprv, že z lyžovačky nič nebude, pretože prišli teplá s 15 stupňami, no v deň odchodu na lyžovačku sa počasie umúdrilo a začalo mrznúť. Arlieho som zbalila do menšieho kufra. Hneď v prvý deň mi volal:

„Nabalila si mi uterák? A okuliare?“ Funel ako podráždený tuleň. Bol pri balení. Išli sme presne podľa zoznamu a kládla som mu kontrolné otázky. Nestačilo. Mala som ho donútiť mi pozerat' do očí 😊 Zbalil si aj melatonín na spanie. Keby náhodou. Aj obrovské nemotorné plyšové papuče, v ktorých si na diskotéke bude pripadať asi ako medveď. Nepočúval.

Poradil si aj vtedy, keď nevedel nájsť jednu rukavicu. Páčilo sa mu na lyžiarskom. Dokonca aj pani učiteľke, ktorá s nimi posledný rok nechcela nikam na výlet, lebo sa správali ako malé zvieratká. Jediné, čo mu vadilo bolo, že mali každý deň na večeru bravčové. To fakt nemusi.

Prišiel unavený a spokojný. Po večeroch si chodil dávať ošetrovať lýtka sestričke, lebo ho boleli zo zatiahnutých lyžiarok.

Hneď po návrate nás čakala šiška párty. Tentokrát sme spravili ani neviem koľko. Normálne som ich zabudla zrátať. Vydarili sa

výnimočne. Na kysnutie som použila fén, aby pekne v teplúčku nakysli. Klábosilo sa dlho do večera o zmysle života. Hlavne teta Magda, ktorá minulé leto prežila zrážku na bicykli s nákladným autom.

Na Valentína nám Gwen pripravila pekné prekvapenie 😊 Vybehli sme večer von na prechádzku a medzitým nám vytvorila vyznanie lásky. Mój malý pampúch zlatý. Na druhý deň mi pripravila srdiečkové palacinky s jahodami. Bola znovu 2 týždne doma kvôli angíne. Najprv to vyzeralo na chrípku, ale skončila s ATB a domácou školou. To je na chorobe pre ňu asi najhoršie, učiť sa so mnou doma.

